

eksisterende skoler kan se en bedre og mere sikker fremtid i møde.

Efter at loven er fremsat, er der kommet en række reaktioner fra omverdenen med hensyn til bestemmelserne om oprettelsen af daghøjskoler og målgruppen for produktionsskolerne. Der er blevet talt om for skræbete regler for oprettelse og om for snævre målgrupper for produktionsskolerne. Vi i Socialdemokratiet vil gerne se på de to områder og se, om det er muligt at tilgodese de indsigelser, der er fremført.

Der er i øvrigt grund til at fremhæve, at de unge på produktionsskolerne skal have en skoleydelse, der har karakter af en løn, hvis størrelse i øvrigt skal svare til det, de unge får i dag.

Ud over det kommunale grundtilskud på 300.000 kr., som begge skoletyper får, er den resterende driftsfinansiering indrettet således, at staten for personer på orlov og uddannelsesyndelse betaler fuldt taxameter – et taxameter, der fastsættes på de årlige finanslove. For alle andre personer sker der en fordeling med 20 pct. til kommunen eller arbejdsformidlingen og 80 pct. til staten.

Det betyder en meget enklere finansiering af udgifterne end den, vi kender i dag, hvilket vi hilser med tilfredshed i den socialdemokratiske folketingsgruppe.

Alt i alt er der efter vores opfattelse tale om et lovforslag, der sikrer de to skoleformer en mere tryk fremtid, og derfor kan vi selvfølgelig støtte dette lovforslag.

Anders Mølgaard (V):

Jeg vil gerne starte med en lille opfordring til undervisningsministeren. Folketinget har i sidste uge behandlet lovforslag nr. L 198 og L 199, og i dag er lovforslag nr. L 227 og L 228 som bekendt på tapetet.

For mig at se tilhører disse fire lovforslag samme familie. De er sådan set søskende. De har samme hovedsigte, nemlig at minimere antallet af unge, som falder helt ud af uddannelsessystemet. Derfor vil jeg egentlig opfordre ministeren til hurtigst muligt at indkalde samtlige partiers ordførere til en god fælles drøftelse, så vi kan sikre en vis stringens og indre sammenhæng imellem alle disse initiativer, som vi oplever i disse uger.

Et sådant møde aktualiseres også af det korte spand af tid, Folketinget har til rådighed i denne samling. Jeg håber naturligvis og forventer, at ministeren følger denne opfordring op.

Her i indledningen vil jeg også godt sætte spørgsmålstegn ved genialiteten i at fremsætte et lovforslag en måned inden samlingens afslutning, som i virkeligheden cementerer to skoleformer, inden regeringen senere i år – det er, hvad vi har fået oplyst – tager hul på en omfattende reform af hele voksen- og efteruddannelsessystemet.

Jeg har egentlig også personlig svært ved at se det ræsonnable i at putte to så forskellige skoleformer i samme gryde som ét lovforslag. Personlig er jeg af den opfattelse, at vi taler om to forskellige skolekulturer med forskellige målgrupper. Derfor finder jeg, at det vil være relevant med en opdeling i to forslag.

Venstre kan naturligvis støtte forslagens intentioner om, at de to skoleformer bidrager til, at flere unge får en uddannelsesmæssig ballast efter folkeskolen – det er indlysende. Og uanset politisk indfaldsvinkel burde vi samles om en erkendelse af, at det på sigt er helt uacceptabelt i et moderne samfund, at hver fjerde unge ikke får en kompetencegivende uddannelse. Til huløshed har vi fået dokumenteret, at denne gruppe igennem hele livsforløbet har alvorlige problemer med at få et fast greb i arbejdsmarkedet.

Bedst har Socialkommissionen jo som bekendt dokumenteret dette forhold, og det er også en af grundene til, at vi fra Venstres side igennem hele forløbet har støttet EGU så varmt.

Hvis vi ser på samfundet som helhed, er det indlysende, at dette forhold vil få afgørende indflydelse på vor fremtidig konkurrenceevne eller mangel på samme og dermed vores fremtidige levefod. Så hvis vi ser bort fra uddannelsessektoren og kigger på samfundet i et større perspektiv, er den største trussel mod vores velfærd måske i virkeligheden den stigende polarisering. Og det, jeg taler om, er ikke de konsekvenser, det får for vores økonomi, det er egentlig også for fællesskabet. Det er vigtigt, at man har en fælles referenceramme, at vi stadig væk er en fælles stamme.

Men fra Venstres side finder vi, at det ikke er dokumenteret og ej heller så realistisk, når det i lovforslaget postuleres, at der er behov for en massiv forøgelse af voksenuddannelsesindsatsen, når vi betænker den aktuelle kapacitet på 137.000 helårspladser i det samlede efteruddannelsessystem.

Når man læser lovforslaget – i hvert fald som jeg gør det – plus bemærkningerne, så efterlades man uvægerligt med det indtryk, at daghøjskoler plus produktionsskoler skal være loko-